

"Ik ben al Arti et Amicitiaelid sinds 1972"

FRED VAN DER WAL VIJFENVEERTIG JAAR ARTI LID. NOG NOOIT ÉÉN WOORD GEWISSELD MET EEN COLLEGA KUNSTENAAR UIT DE ARTI INCROWD. IS ME DAT NIET MERKWAARDIG? IN CAFÉ "DE BARONES" INSTANT ACCEPTATIE!

mei 2, 2017

Ik ben al Arti et Amicitiaelid sinds 1972. Nooit een conflict gehad met een collega van Arti. Geen ruzietjes met sociëteitsbezoekers. Géén onvertogen woord gewisseld. In 1976 kwam ik drie vier maal in de week in Arti met mijn gezin eten. Volgens een Arti lid, een archische verschijning aan de bar met lang wit haar en een alpino die op zijn kop leek vast gelijmd in de jaren 70 "paste ik niet helemaal in Arti". Niet flamboyant genoeg. Ik houd niet van interessant doenerig artistiek gedrag, haalde mijn schouders op en stak nog een Egyptische sigaret op.

In 1978 vertrok ik naar Friesland en kwam minder op Arti. Na 45 jaar (in 2017) voor het eerst een reactie van een of andere mij onbekende, kale kunstariest een hate explosion dat ik mijn lidmaatschap maar eens moest op zeggen, omdat ik als kunstenaar op de achtergrond me niet wilde laten gelden onder de dames en heren kunstenaars. Ik heb de man nooit gesproken. Hij zal wel een ex-tekenleraar zijn. Kan niet missen.

Wat is een tekenleraar? Een persoon die voor de klas de Grote Kunstenaar speelt compleet met priemende Picasso blik en in gezelschap van kunstenaars de goed gesalarieerde cultuur pedagoog met dertiende maand en vakantie geldje.

Wat is vakantie voor een goed gesalarieerde tekenleraar? Behorende bij de massa die in de zomer in kuddes vertrekt en in kuddes weer aan komt.

Ik houd er niet van om in het centrum van de belangstelling te staan in grote gezelschappen of de aandacht te trekken door bizar gedrag. Mijn aanwezigheid op Arti is decennia lang genegeerd door de dames en heren artiesten. Geen probleem, maar wel een feit.

Een paar dagen geleden moest ik denken aan de hate mail van die kunstariest toen ik in gezelschap van Misja, mijn oudste dochter voor het eerst het terras van "De Barones" bezocht. Raakte in gesprek met musicus/chemicus Appie Alberts, die teksten citeerde van Bob Dylan o.a. van "Blonde on Blonde". Een goed gesprek is nooit weg. Wie Dylan citeert kan uiteraard helemaal niet meer stuk.

De zon scheen. Wat een verademing qua sfeer vergeleken bij Arti et Amicitiae! Okee, ik had vantevoren al vier glazen Prosecco op in de tuin van Misja in Haarlem en daarna naar Amsterdam per trein, auto laten staan in de ten Katestraat aldaar, van station naar "De Barones" zaten eerst binnen, ik nam een paar fotos van Misja aan de bar. We gingen op het terras zitten om te kunnen roken. Trappist na trappist werd naar binnen geslagen. Zo hoort het ook.

Tegen half zeven naar Arti. Er was een of andere opening aan de gang. Ik liep langs het gezelschap om zo snel mogelijk naar de rooksalon te gaan. En oudere mevrouw die ik niet herkende greep me bij mijn mous. Ik negeerde het, rukte me los en liep verder. Later bleek ze mijn zuster te zijn die ik lang niet had gezien en haar totaal niet herkende. Misja had nog wat snuiverij. The Great White Wonder . Twee beschaafde dames die vlak bij ons zaten rolden

bijna van de bank van verbazing toen de rietjes tevoorschijn werden gehaald en er duchtig werd gesnoven.

Arti zat vol gezellig roezemoezende kunstlievende leden, schilders, poweten, en andere veelal selfproclaimed, mij onbekende, Art Vips. Ik herkende alleen Wilma L., beeldend kunstenares, die mijn naam riep en ik zwaaide even. Affijn, ik had al zoveel ingenomen dat ik licht wazig was en bijkans door mijn hoeven zakte.

We bestelden biefstuk met frites. De biefstukken in het restaurant waren aan de kleine kant. Formaat Madurodam.

Mijn zuster die ik veertig jaar niet had gezien kwam naar onze tafel met de vraag: "Weet je wie ik ben?" Ik had geen idee. Toen vroeg ze het aan Misja, die ook niet wist wie wie was. De vraagstelster liep beledigd weg. Pas later begon het te dagen. Ze was in veertig jaar zo veranderd dat ik haar niet herkende.

Thuis gekomen de volgende dag in Friesland kreeg ik een serie hatemails (50 paginas A5) van haar kant met uit de lucht gegrepen verwijten waar de honden geen kattenbrood van lusten.

Zovel mogelijk beantwoordde ik een en ander. Er was geen beginnen aan. Op een gegeven moment gaf ik het maar op. Mijn voornaamste gedragsregel tov de medemens is: Het is leuk of het is niet leuk.

Niet leuk? I always vote with my feet.

Café "De Barones" zal ik vaker bezoeken. Arti et Amictiae steeds minder.

Ter toelichting betreffende Appie Alberts gekopieerd van een pagina biografische gegevens:

Hij is een getalenteerd chemicus en zit al bijna vijftig jaar in de muziek: Appie Alberts, van AA & the Doctors. Er is een biografie over hem verschenen met als titel Appie Alberts , doctor in de Rock-'n-Roll. Geschreven door Herman Sandman.

Appie Alberts is saxofonist, zanger en voorman van AA & the Doctors. Herman Sandman zag Appie Alberts spelen toen hij 18 was en is sindsdien fan

Appie Alberts kende met AA en the Doctors zijn hoogtijdagen in de beginjaren 80, tijdens het Groninger Springtij. In de biografie staat de voortdurende worsteling centraal tussen de chemie en de rock en roll in het leven van Alberts.

Als muzikant is hij nooit echt doorgebroken, Appie Alberts eindigde zelfs als straatmuzikant in een caravan. Maar nu, dik in de zestig gaat het hem voor de wind. Alberts werkt weer als chemicus en heeft een octrooi op zijn naam staan als uitvinder van afbreekbaar plastic. En hij maakt nog steeds muziek

Door: Ron de Feber